

VIRSI 270|

1. Enkö Herraa Jumalaani riemuvirsin kiittäisi!
Enkö suurta auttajaani ylistäisi hartaasti!
Pohjatonta laupeutta lapsilleen hän osoittaa,
Isän sydän armahtaa täynnä pelkkää rakkautta.
Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.
2. Niin kuin kotka siivillänsä poikiansa peittelee,
niin hän minut kädellänsä armiaasti suojelee.
Äidinkohdussa jo antoi muodon, hengen, elämän,
sieltä tähän hetkeen hän huostassansa hoiti, kantoi.
Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.
3. Eipä ollut Poikansakaan liian kallis hänelle,
kuolemaan hän antoi rakkaan elämäksi minulle.
Ääretön on Herran hyvyys!
Vaikka heikko henkeni kuinka tarkoin mieltäsi,
tutkimaton on sen syvyys.
Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.
4. Pyhän Hengen johdattamaan Herra antaa sanassaan,
elämäni hallitsemaan tiellä taivaan kunniaan.
Uskon kirkkaan, puhtaan liekin sytyttää hän sydämeen,
johtaa minut autuuteen, valaistu on kuolontiekin.
Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.
5. Sielustani huolen kantaa, armollaan hän ruokkii sen.
Ruumiilleni hän myös antaa kaiken, mitä tarvitsen.
Milloin taito oma puuttuu taikka olen voimaton,
Herra heikon voima on, vahvaksi näin heikko muuttuu.
Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.
6. Maailmamme aarteinensa hallintaamme Herra soi,
luomakunnan luotuinensa hyödyksemme meille soi.
Minne silmä, tieto kantaa, runsaasti on lahjoja,
joita Luoja, kaitsija, luoduillensa aina antaa.
Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.
7. Silmäni kun uneen suljen, Herrani jää valvomaan.
Taas kun uuteen aamuun kuljen, uuden armon aina saan.
Ellei kasvot herran armaan jäisi tiellä saattamaan,
sieluni ei tuskistaan koskaan toipua vois varmaan.
Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.
8. Vaikka väijyy sieluani vihollinen, kiusaaja,
ei se koskaan Herrastani tempaa irti minua.
Herra torjuu voimallansa kaiken pahan päältäni johdattaen juoksuni Hengellänsä, armollansa.
Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.
9. Niin kuin isä ei voi kieltää rakkautta lapseltaan,
joka vastoin isän mieltä harhaan kulkee toisinaan,
niin myös herra hoitaa lastaan rakkauden vitsalla
eikä koston miekalla, armoon sulkee ainoastaan.
Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.
10. Vaikka joskus ankaralta tuntuu Herran kuritus,
Herralla on siihen valta, häntä ohjaa rakkaus.
Minut syntiin hukkumasta Isä tahtoo varjella,
siksi ohjaa luoksensa ristin tietä taivaan lasta.
Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.
11. Eikä ole, uskon kyllä, risti luotu iäksi.
Ei sen vaiva enää yllä tuolle puolen matkani.
Talven tuimat tuiskut poistaa, jälleen suvi suloinen,
niin myös jälkeen vaivojen ilosta saa silmä loistaa.
Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.
12. Sinulla on Isän sydän, niin myös Isän rakkaus.
Herra, lapsenasi pyydän:
Kuule uskon rukous.
Auta, että armostasi täällä aina päivin, öin, ajatuksin, puhein, töin etsin, Herra, kasvojasi.
Ja kun loppuu aikani, ylistää saan iäti.